

Gádor Béla – Tasnádi István Othello Gyulaházán című darabja a Hevesi Sándor Színházban

Az idei évad bemutatóinak vége felé közeledve (a helyi színházi viszonyokra itt és most valóságosan is jellemző) stílusos és aktuális üzenetet magában foglaló darabot láthattunk a zalai teátrum társulatától. Gádor Béla – a XX. században több közönségsiker arató film és-színpadai szövegkönyv alkotója – Othello Gyulaházán című művét, a korábbi írásaiból (A magyar zombi, Tranzit) az egerszegi közönség számára is ismert kortárs színpadai szerző, Tasnádi István átdolgozásában Telihay Péter rendezte meg a Hevesi Sándor Színházban.

Az Othello Gyulaházán cselekménye alapján, a szereplők karakterének tekintetében egyedinek számító darab, amelynek különlegességét az adja, hogy magáról a színházról, mint alkotóműhelyről szól. Az események figyelemmel kísérése során „laikusként” megismerhetjük a színház belső világának kulisszatitkait, szembesülhetünk annak a beavatatlanok részére misztikumnak számító, interszónális viszonyokban megvalósuló intimitásaival. Konkrétabban, az Othello Gyulaházán című mű története – egymással szoros összefüggésben – több markáns cselekményszálra építkezik: ugyanis magának a színháznak, mint intézménynek a mindennapi (technikai) működésén keresztül, az időnként heves szakmai vitáktól sem mentes „műsorpolitikai” csatározások (operett vagy klasszikus dráma kerüljön-e színpadra) felvillantása mellett, a színházi előadás létrejöttének folyamatába (a szereposztás körüli bonyodalmak, az olvasópróba, a bemutató aktusa) is beavat bennünket.

Tasnádi kitűnő dramaturgiai érzékeléssel átigazított szövegét – csupán jelentéktelen módosításokkal, inkább csak jelzés értékű szövegegységek közbeiktatásával és/vagy elhagyásával – dicséretes ötletességgel vitte színre Telihay Péter, akinek szakmai hozzáértése, a színészeket inspiráló rendezői hozzáállása nyomán sikeres bemutatót láthatott a közönség.

Az inkább tragikomikusra hangszerelt előadásban dramaturgiailag arányosan és megfelelő hangsúllyal – a néző számára is jól követhetően – kaptak szerepet a darabbeli történet különböző lényeges etapjai: a vidéki színház különböző intrikáktól sem mentes miliójének érzékeltetése, a Csárdáskirálynőből felidézett dalbetétek elhangzása, a megszokott repertoárt „magasabb szempontú esztétikai elvek” alapján átalakítani kívánó (Shakespeare-darabot műsorra tűző) új főrendező „szélmalomharcának” bemutatása, vagy a cselekménynek az előzményekből következtethetően „váratlan happy enddel” történő befejezése.

Telihay Péter tudatos rendezői koncepciójából következően az egységes egészé összeálló jelenetsorokból külön kiemelésre érdemes a szürrealisztikus víziót megjelenítő epizód (a Hamletre utaló „koponya” motívum), illetve Karel Gott közismert slágerének (Lady Karnevál) hatásértéke.

A szöveghez fegyelmezetten igazodó, de elsődlegesen nem a szöveginterpretációra, hanem inkább színpadai „formanyelv”, a színpadai eszközök felvonultatására törekvő dinamikus rendezéssel egyetemben a látványos, gyors egymásutánban váltakozó díszletelemek felvonultatását (ugyancsak Telihay Pétert dicsérik), az intenzív színészi mozgásra épített koreográfiát (Stefán Gábor érdeme), mindenképpen pozitívumként kell megemlítenünk.

Az Othello Gyulaházán című darab előadása kitűnő karakterek megjelenítésére adott lehetőséget a színészeknek, akik képességük szerint törekedtek is a szerepekben rejlő alakok habitusának megformálására. A dalokban tetten érhető énekhangok helyenkénti „szürkesége” kivételével eredeti, egyes jelenetekben dicséretes alakításokat láthattunk, annál is inkább miután többen közülük a „szerep a szerepben” figurákat vittek színpadra. Farkas Ignác – Barnaki László alakjában – erőteljes és hiteles játékaival az előadásban is igazi vezéregyéniségnek mutatkozott. Kovács Olga (Pálmai Viola) a metamorfózison átesett „kis színésznő” szerepét alakította értékelhető teljesítménnyel. Urházy Gábor László (Vermes színházigazgató), Kanda Pál (Debrődy főrendező alakjában) életszerűen és valóságosan jelenítették meg a színház karizmatikus egyéniségeit. Eredeti és a szerepében sajátos karaktert

felmutató játékáért érdemes a nézőnek odafigyelnie Kricsár Kamill (Tornyos Franci), Czegő Teréz (Margó, a gazdasági osztály vezetője), György János (Szarka Béla, a politikai hatalom képviselője) alakítására. Külön dicsérettel szólhatunk Szakály Aurélnak (ösztöndíjas csehszlovák író) főként a diszkóklub hangulatát idéző énekszám előadását prezentáló; a színésznői képességeit öntudatosan kinyilatkoztató, a színházi intrikák világában járatos Szusits Mártát alakító Debrei Zsuzsanna; az ideggyógyász orvos esetlenné is tűnő figuráját sajátosan megformáló Hertelendy Attila (Katona doktor); a színház belső életét jól ismerő, sokat tapasztalt sűgő (Pötyike) szerepét megjelenítő Pap Lujza és a színházi bennfentes alakját, fontoskodó figuráját életre keltő Kiss Ernő (Mókuci) játékaról.

A Hevesi Sándor Színház Othello Gyulaházán című előadása az idei évadban méltán számíthat közönségsikerre, amelyet Tasnádi István kitűnően megírt szövege, Telihay Péter kreatív rendezése és az egerszegi színház színészeinek fegyelmezett színészi munkát bizonyító teljesítménye garantálhat.

Szemes Béla

(Hevesi Sándor Színház
Bemutató: 2010. március 12.)